

Никола Никитовъ

Смъртта на Галя

утринъ рано, още предъ изгрѣвъ слънце, ставаше дѣдо Еню и вдигаше капацитѣ на старата, вече изкривена, работилница за шарлаганъ. Свѣтлината на младия день нахлуваше презъ тия единствени отвори и постепенно разпрѣсваше гжстата тъмнина вътре. Предметитѣ почваха да се виждатъ и очертаватъ въ полумрака, а тъмнината се прибираше въ жглитѣ и тамъ си оставаше.

Тъкмо срещу вратата се намираше пещъта, подобна на обикновена фурна. Въ нея се печеха орѣховитѣ ядки, които после изсипваха между два воденични камъка, за да се смажатъ и изтече лото отъ тѣхъ. Това ставаше така. Горе на тавана е закрепенъ единъ сандѣкъ, съ тѣсенъ отворъ отъ . Той виси надъ отвора на единъ голѣмъ водениченъ камъкъ, който е поставенъ върху другъ, вдълбанъ и съ улей отстрана. Едно дървено чукче удря сандѣка и орѣховитѣ ядки по малко падатъ въ отвора на горния камъкъ, който се върти отъ единъ конь посрѣдствомъ ълъгъ прѣтъ. Отъ триенето ядките се . азвагъ и маслото изтича презъ улей на долния камъкъ.